ВЕЧІРНЄ

Вдвох сьогодні посидимо ввечері, мамо...
Залиш, будь ласка, ложки і відра...
Я тобі погортаю томів сторінками,
прочитаю – бо вчений – цитати хитрі...

Я тобі розкажу, що пишуть в газетах,
чим країна живе, чим живе загряниця...
Захоплюсь – і забуду сховати в рукав сигарету,
і ти скажеш своє: – І куди це годиться...

Із прискринка дістанеш листи від татка,
жовті, наче печаль твоя удовина...
Гірко він посміхнеться до нас із картки,
запитає тебе, чи доглянула сина...

Ну, хіба за цигарку ти винна, мамо, –
хай мене покарає, аби вернувся...
Ой чекала. Не спала. Виглядала роками.
Вибігала до шляху в надії і тузі...

Хай без рук і без ніг. Аби – батько дитині.
Аби в хаті запахла сорочка пітна...
Полиняли від сліз твої очі сині:
йдуть до інших. А нашого все не видно...
Бач, куди повернулася наша розмова,
а хотілося, мамо, інтимно і тихо,
що в твоєї онуки голос шовковий,
твої очі великі, над лобиком вихор...

Що приїдем до тебе на ціле літо,
зі столиці втечем у твої тривоги –

будуть квіти в саду, і на сволоках – квіти,
і у снах будуть квіти твої. Їй-богу...

Буде внучка веселе тобі тупотіти ногами,
домагатись од тебе казок химерних...

Вдвох сьогодні посидимо ввечері, мамо,
як сиділи б удвох, якби ти не померла...

1964